

100 maldų neturintiems laiko

Maldos ieškan tiems vilties

Ką patyrei, Marija, angelui nusileidus apreiškšti tau Jėzaus?

Širdis liovėsi plakti, atėmė žadą... taip, žinoma, bet sakyk, ar nenusmelkė nė menčiausias puikybės virptelėjimas?

Jei taip būtų buvę, Marija, tu mums būtum dar artimesnė. Jeigu tu, tokia mažytė, tokia kukli ir nuolanki, nepažįstanti žemiško vyliaus, klastų ir nedorybių, jeigu ir tu nebūtum atsispyrusi menkutei tuštybės silpnybei, ar nemanai, kad dabar mes, linkdamos po savo žmogiškumo našta, galbūt galėtume drįsti aukštinti save ir tikėtis, jog vis dėlto esame vertos – vis dėlto – vieną dieną tave išvysti.

Tavo dėka jaustumės esančios arčiau Dievo. To, kuris mus sukūrė pagal savo paveikslą ir panašumą ir tikrai nenori, kad taptume tokios, kaip Jis, tačiau nori, jog būtume, kokios esame, ir mus priima bei myli tokias, kokios esame.

Marija, esi mūsų viltis.

*Net nežinau, kodėl kreipiuosi į Tave, Viešpatie. Juk
niekada neatsakai...*

*Tarsi kreipčiausi į Tave nugręždama veidą į šalį. Tarsi
sveikinčiausi su kuo nors nežiūrėdama jam į akis.*

*Netikiu. Netikiu, kad gali ką nors dėl manęs padaryti.
Priėjau ribą. Išbandžiau viską, žeminausi visur
prašydama pagalbos: veltui, aš viena.*

*Viešpatie, ar esi? Jei esi, maldauju, išklausyk: daugiau
aš nieko neturiu. Aplinkui tik tuštuma. Nežinau, į ką
atsiremti.*

*Buvau jau bepasiduodanti, viską beprarandanti, kai
prisiminiau Tave. O jeigu Jis yra? Jeigu išgirs? Jeigu
galės?*

*Jeigu esi, Viešpatie, jei girdi, jei gali... šaukiuosi: aš pui-
čiausias vienišo, apleisto, viltį praradusio žmogaus
pavyzdys.*

*Vadinasi, netiesa, kad netikiu, jei maldauju Tavo pagal-
bos. Netiesa, kad praradau viltį, jei kreipiuosi į Tave...*

Matai? Nebenusuku veido į šalį. Žvelgiu Tau į akis.

Man reikia pagalbos.

Sako, kad Tu mane myli.

Laukiu.

*Išjungiu radiją ir televizorių, telefoną, nuleidžiu
žaliuzes, griūvu į lovą... Mano protas nutilęs.
Širdis nebyli.*

Viešpatie, kur esi?

*Nieko, tikėtai ledinė tuštuma. Bet, matyt, kėli
lašeliai manęs – esencija, esmė – liko, jeigu kreipi-
uosi į Tave. (Kartais užtenka kąsnelio, gurkšnio,
dvelkimo...)*

Man reikia Tavęs, Viešpatie.

*Atsukusi nugarą, apimta nevilties, sugniaužusi
kumščius, užmerkusi akis klausiu, ar Dievas myli
mane?*

*Ir ūmai išgirstu atsakymą: taip, Dievas mane
myli! Kaip paklydusį vaiką, kuris jaučiasi apleis-
tas. Kaip gali Dievas, kuris jį sukūrė, jo nemylėti?
Atmerkiu akis, atgniaužiu kumščius, delnus kėliu
aukštyn. Dievas manęs ieško.*

Viešpatie, išmokyk mane būti surandamą.

Prašau, ateik! Dabar tikrai laikas.

Mano siela priblėso. Mano kūnas nebetvinkčioja.
 Neturiu vilties. Viską išbandžiau, bet tuščias darbas
 ieškoti nesamos išeities. Aš pralaimėjau.
 Tačiau tebeliko truputis valios, kuris mane verčia
 ropštis iš šitos duobės.
 Galbūt išeitis yra, paprastų paprasčiausia...
 Melstis.
 Taip, melstis.
 Tirščiausioje tamsoje, kuri mane supa, širdies tyloje
 galbūt tereikia mano balso skambesio. Pasigirsta
 menkas garselis, virptelėjimas, tarsi nežinia iš kur.
 Nelabai tikiu... bet vis dėlto prašau.
 Mano Dieve...
 Žodžiai nesvarbu. Jie tik priemonė: vartai, pro kuri-
 uos aš tau pasirodau.
 Mano Dieve, sakau kažkaip negrabiai.
 Tai dėl to, kad tik tiek jėgos turi mano balsas. Jis
 slysta vos vos prisiliesdamas, ir oda pašiurpsta.
 Bet štai jau nebe balsas, bet mano balsas – mano
 siela – aš jį išgirstu tada, kai nustoju klausytis.
 Meldžiuosi.
 Po akimirkos mano kūnas suvirpa, o siela užsidega.

*Jei savo antenas visada laikysiu įtemptas.
 Jei kiekviena odos pora atsiverstu viskam, kas
 mane supa, ir perprasiu slaptingą bylojimą. Jei
 tikėsiuos, kad mane pakvies paslaptis.
 Jei priimsiu visų sutiktujų siunčiamas nebylias
 žinutes ir stengsiuosi jas išsiaiškinti.
 Jei niekada neleisiu sau užsisklęsti, jei dėsiu dėl
 to visas pastangas.
 Jei sugebėsiu įveikti baugią nežinią ir atversiu
 jai širdį... gali būti, tikrai gali būti, kad
 įstengsiu kalbėtis su gėlėmis.
 Taip pat gali būti, tikrai gali būti, kad sutiksiu,
 Viešpatie, Tave – savąją viltį.*